

Chương 4

THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC. JANINE Hathaway. Mẹ tôi. Người mẹ danh tiếng lấy lòng đã vắng mặt đã quá lâu. Bà không phải Athur Schoenberg, nhưng cũng gần như một ngôi sao trong giới giám hộ. Tôi không gặp bà trong suốt bao năm chỉ vì bà luôn bận bịu với những nhiệm vụ điên khùng đó. Và rồi... bây giờ bà đang ở trong Học viện - ngay *trước mặt* tôi - mà chẳng buồn báo cho tôi biết rằng bà đang tới. Tình mẹ thật là bao la.

Rốt cuộc bà làm cái quỷ gì ở đây? Câu trả lời đến rất nhanh. Mọi Moroi tới học viện đều có giám hộ đi kèm. Mẹ tôi bảo vệ một quý tộc trong dòng họ Szelsky, một vài thành viên trong gia đình ấy có mặt trong kỳ nghỉ này. Đương nhiên bà phải ở đây với họ.

Tôi trườn vào ghế và cảm thấy trong mình có gì đó đang thất lại. Tôi biết mẹ đã nhìn thấy tôi bước vào, nhưng sự chú ý của bà lại hướng về phía khác. Bà mặc quần jeans, áo phông màu be, khoác ngoài bằng một chiếc áo vải thô nhạt nhẽo nhất mà tôi từng thấy. Chỉ cao khoảng mét rưỡi, là một người lùn giữa các giám hộ, nhưng bà có điệu bộ và cách đứng khiến cho bà trông cao hơn.

Giảng viên của chúng tôi, thầy Stan, giới thiệu khách mời và giải thích rằng họ sẽ chia sẻ kinh nghiệm thực tế cho chúng tôi.

Thầy bước trên bục giảng, đôi lông mày chôi xê đan vào nhau trong lúc phát biểu. “Tôi biết chuyện này là bất thường,” thầy giải thích. “Các giám hộ tới thăm viếng thường không có thời gian để dừng lại với các lớp học của chúng ta. Nhưng ba vị khách này đã dành thời gian để nói chuyện với các em về những chuyện xảy ra gần đây...” Thầy dừng lại một chút, ai cũng biết thầy đang nhắc tới chuyện gì. Vụ tấn công gia đình Badica. Thầy hắng giọng rồi tiếp tục. “Về những chuyện đã xảy ra, chúng tôi cho rằng tốt hơn hết, các em phải học hỏi từ những người đang làm việc thực tế.”

Lớp học căng thẳng trong sự phấn khích. Được nghe những câu chuyện - đặc biệt là những câu chuyện đẫm máu và đầy hành động - đương nhiên hấp dẫn hơn nhiều so với phân tích mớ lí thuyết trong sách vở. Rõ ràng một vài giám hộ trong trường cũng nghĩ thế. Họ thường đến thăm các lớp học, nhưng lần này họ xuất hiện với một số lượng đông-hơn-thường-lệ. Dimitri đứng trong số đó, ở phía đằng sau.

Ông già bắt đầu trước. Ông chia sẻ câu chuyện của mình và tôi bị nó hấp dẫn. Câu chuyện kể về khoảng thời gian khi người con út của gia đình ông chịu trách nhiệm bảo vệ lang thang ra ngoài, nơi Strigoi vẫn đang lẩn lút hoạt động.

“Mặt trời sắp lặn,” ông nói bằng một giọng chết chóc. Ông vòng tay xuống, rõ ràng đang muốn diễn tả cảnh mặt trời lặn ra sao. “Chỉ có hai chúng tôi, và chúng tôi phải ra quyết định lập tức: nên hành động như thế nào.”

Tôi vươn về phía trước, hai tay chống lên mặt bàn. Các giám hộ thường hành động theo cặp. Một người - cận vệ - thường ở gần thân chủ trong khi đó người kia - hộ vệ xa - theo dõi toàn khu vực. Hộ vệ xa vẫn thường xuyên ở trong tầm quan sát, vì thế tôi biết tình trạng tiến thoái lưỡng nan lúc đó. Ngẫm nghĩ xong, tôi quyết định rằng, nếu ở trong tình cảnh ấy, tôi sẽ cho cận vệ đưa cả gia đình tới một nơi an toàn trong khi giám hộ còn lại đi tìm đứa trẻ.

“Chúng tôi để gia đình ở trong một nhà hàng với đồng đội của mình trong khi tôi đi tìm kiếm khu vực còn lại,” ông giám hộ già tiếp tục. Ông vung tay làm động tác quét, và tôi cảm thấy tự mãn vì mình đã đưa ra dự đoán đúng. Câu chuyện kết thúc có hậu, tìm thấy cậu bé và không va chạm với Strigoi nào cả.

Giai thoại của người thứ hai là về việc anh ta tiêu diệt một Strigoi đang rình rập một Moroi. “Lúc đó tôi không thực sự đang làm nhiệm vụ,” anh nói. Anh quả là một người dễ thương, và một bạn gái ngồi gần tôi nhìn anh chăm chăm với đôi mắt mở to ngưỡng mộ. “Tôi đến thăm một người bạn và gia đình anh ấy đang bảo vệ. Khi đi ra khỏi nhà họ, tôi thấy một Strigoi nấp trong bóng tối. Hẳn không nghĩ có một giám hộ ở đó. Tôi đi vòng quanh tòa nhà, tới đằng sau hẻm, và...” Anh ta làm động tác đâm cái cốc trông ấn tượng hơn nhiều so với các cử chỉ của ông già. Người kể chuyện còn diễn tới mức bắt chước động tác xoáy sâu cái cốc vào trái tim tên Strigoi.

Và rồi đến lượt mẹ tôi. Tôi cau có giận dữ trước cả khi bà kịp nói câu nào, sự cau có còn tăng thêm lúc bà thực sự bắt đầu câu chuyện. Tôi thề, nếu tôi không tin bà thiếu khả năng tưởng tượng cho câu chuyện của mình - và trang phục đáng mỉa mai của bà cho thấy bà chẳng có tí trí tưởng tượng nào - thì tôi có thể cho rằng bà đang nói dối. Nó còn hơn cả một câu chuyện. Nó là một bản anh hùng ca, một thứ có thể đưa lên phim và đoạt giải Oscar.

Bà kể về chuyện thân chủ của mình, Ngài Szelsky, cùng vợ đến một dạ tiệc do một gia đình hoàng tộc nổi tiếng khác tổ chức. Có vài tên Strigoi đã mai phục sẵn. Mẹ tôi phát hiện ra một tên, tiêu diệt hắn ngay lập tức rồi thông báo cho các giám hộ khác ở đó. Với sự hỗ trợ của họ, bà đã săn được những Strigoi khác đang lẩn trốn và tiêu diệt phần lớn bọn chúng.

“Thật không dễ dàng,” Janine giải thích. Câu đó từ bất kì ai có thể nghe như khoe khoang khoác lác. Nhưng không phải từ mẹ tôi. Có một sự sôi nổi trong giọng nói của bà, một cách diễn đạt không cần tới sự cầu kì hoa mỹ. Bà được nuôi nấng tại Glasgow nên vài từ vẫn còn vương âm sắc Scotland. “Và có ba tên khác ở trong tòa nhà. Vào thời

đó, số lượng ấy đã được coi là một nhóm lớn. Nhưng có lẽ nó không còn đúng nữa, theo như vụ thảm sát ở gia đình Badica.” Một vài người ngần ngại khi Janine nói khá bình thản về vụ tấn công. Một lần nữa, tôi lại nhìn thấy những xác chết. “Chúng tôi phải kết liễu những Strigoi còn lại nhanh và lặng lẽ hết mức có thể, để không đánh động những tên khác. Thực chất, nếu bạn có yếu tố bất ngờ, thì cách tốt nhất để hạ một tên Strigoi là tới từ phía sau, bẻ cổ hắn, rồi đâm vào tim hắn. Bẻ cổ không giết được hắn, nhưng sẽ khiến hắn bất tỉnh và bạn có thể đâm hắn trước khi hắn kịp gây ra tiếng động nào. Việc khó nhất là làm sao lên tới được chỗ của hắn, vì thính giác của Strigoi cực tốt. Tôi nhỏ và nhẹ hơn đa số các giám hộ khác, nên tôi có thể giấu mình khá tốt. Vì thế tôi đã tiêu diệt hai trong số ba tên.”

Lại nữa, bà dùng giọng chuyện-đương-nhiên để kể về kỹ năng tập kích của mình. Nó còn đáng ghét hơn cả việc bà công khai kiêu ngạo về sự tài ba của bản thân. Khuôn mặt các bạn cùng lớp của tôi sáng bừng lên với điều phi thường đó; rõ ràng họ có hứng thú với việc bẻ cổ một tên Strigoi hơn là phân tích kỹ năng kể chuyện của mẹ tôi.

Janine tiếp tục câu chuyện của mình. Khi bà và các giám hộ tiêu diệt hết những tên Strigoi còn lại, họ phát hiện ra có hai Moroi đã bị bắt khỏi bữa tiệc. Hành động đó không hiếm thấy ở các Strigoi. Đôi khi chúng muốn giữ các Moroi cho bữa “ăn nhẹ” của mình; đôi khi các Strigoi cấp thấp được lệnh của các Strigoi mạnh hơn đi săn tìm con mồi mang về. Dù sao đi nữa, hai Moroi đã biến mất khỏi bữa tiệc, và giám hộ của họ đều bị thương.

“Tất nhiên, chúng tôi không thể để những Moroi đó trong nanh vuốt của bọn Strigoi,” Janine nói. “Chúng tôi theo dấu bọn Strigoi tới hang ổ của chúng và thấy mấy tên sống với nhau. Tôi tin chắc bạn sẽ thấy chuyện này thật là hiếm hoi.”

Đúng thế. Bản tính độc ác và ích kỷ của bọn Strigoi khiến chúng quay lưng với nhau ngay sau khi xử lý nạn nhân. Tổ chức để tấn công - khi chúng có chung mục tiêu đâm máu tức thời - là điều tốt nhất chúng có thể làm được. Nhưng sống cùng nhau? Không. Không thể nào tưởng tượng được.

“Chúng tôi tìm cách giải thoát hai Moroi bị bắt, và lại phát hiện ra những người khác đang bị giam cầm,” mẹ tôi nói. “Chúng tôi không thể để những người vừa được giải cứu trở về một mình, vì thế các giám hộ đi cùng tôi đã đưa họ về, tôi thì được giao trọng trách giải cứu những người còn lại.”

Vâng, đương nhiên, tôi nghĩ. Mẹ tôi đã dũng cảm bước vào một mình. Rồi bà bị bắt, tìm cách thoát được và cứu những tù nhân ra. Trong quá trình đó, bà đã lập một hatrnick của thế kỷ, giết Strigoi bằng cả ba cách: đâm cọc, chặt đầu và đốt lửa.

“Tôi vừa mới đâm một tên Strigoi thì hai tên kia tấn công,” bà giải thích. “Tôi không kịp rút cọc ra thì hai tên kia nhảy bổ vào. Thật may, ở gần đó có một đồng lửa đang mở, và tôi đẩy một tên Strigoi vào đó. Mụ Strigoi cuối cùng đuổi theo tôi ra ngoài,

tới một cái lán cũ. Trong đó có một cái rìu và tôi dùng nó để chặt đầu mục ta. Sau đó tôi lấy một can xăng và trở về ngôi nhà kia. Tên Strigoï tôi đẩy vào lửa chưa cháy hết, nhưng sau khi bị tưới xăng lên người, hắn nhanh chóng trở về với cát bụi.”

Cả lớp học kinh sợ trước câu chuyện của Janine. Những cái miệng há hốc. Những đôi mắt tròn xoe. Không một tiếng động nào. Liếc nhìn xung quanh, tôi thấy dường như thời gian dừng lại với tất cả mọi người - trừ tôi, tôi có vẻ là người duy nhất không bị ấn tượng bởi câu chuyện khủng khiếp đó, và sự kính sợ trong mắt mọi người làm tôi điên lên được. Khi Janine kể xong, hàng tá người giơ tay rào rào đặt câu hỏi về kỹ thuật, rồi liệu bà có sợ hãi hay không, vân vân.

Sau khoảng câu hỏi thứ mười, tôi không thể chịu nổi nữa. Tôi giơ tay. Mất một lúc Janine mới nhận ra và gọi tôi. Bà có vẻ hơi ngạc nhiên vì thấy tôi trong lớp. Tôi tự cho rằng mình còn may mắn chán vì mẹ đẻ vẫn còn nhận ra mình.

“Vâng, thưa Giám hộ Hathaway,” tôi bắt đầu. “Tại sao các vị không đảm bảo an ninh cho nơi đó?”

Janine nhú mảy. Tôi nghĩ bà phải chuẩn bị tâm lý khi gọi tôi mới đúng. “Ý em là gì?” Tôi nhún vai rồi ngồi thụp xuống, cố tạo ra không khí nói chuyện thoải mái và tự nhiên. “Em không biết Em thấy dường như mọi người đang làm hồng chuyện. Tại sao mọi người không quan sát từ xa và chắc chắn ở đó không có Strigoï ngay từ đầu? Nếu thế chắc mọi người sẽ tránh được vô khối rắc rối.”

Mọi con mắt trong phòng đổ dồn vào tôi. Mẹ tôi mất một lúc mới mở lời. “Nếu chúng ta không trải qua chừng đó ‘rắc rối’ thì sẽ có thêm bảy Strigoï đi lại trên thế giới này, và những Moroi bị bắt có thể đã chết hoặc biến đổi rồi.”

“Vâng, vâng, em hiểu mọi người đã rất xuất sắc trong việc giải cứu, nhưng em đang quay lại với vấn đề nguyên tắc. Ý em là, đây là lớp lý thuyết, đúng không?” Tôi liếc về phía Stan, thầy đang nhìn tôi với ánh mắt dữ tợn. Thầy và tôi vẫn luôn có những xung đột dai dẳng khó chịu trong lớp học, và tôi tin chúng tôi đang tại ngưỡng của một cuộc xung đột nữa. “Nên em chỉ muốn biết có chuyện gì xảy ra ngay từ đầu thôi.”

Tôi sẽ nói hộ Janine điều này. Mẹ có khả năng tự kiểm chế tốt hơn tôi nhiều. Nếu lúc này đổi vai, tôi có thể đi thẳng tới và tát vào mặt đứa con gái của mình ngay. Tuy thế về mặt Janine vẫn hoàn toàn bình tĩnh, chỉ có một chút mím chặt trên môi là dấu hiệu duy nhất nói rằng tôi đang chọc tức bà.

“Chuyện không đơn giản như thế,” bà đáp. “Địa điểm đó có cách bố trí hết sức phức tạp. Ban đầu chúng ta tới nơi mà không tìm thấy gì cả. Chắc hẳn bọn Strigoï đột nhập vào sau khi các hoạt động bắt đầu - hoặc ở đó có những lối đi bí mật hay phòng bí mật mà chúng ta không biết.” Cả lớp ồ và à lên với ý tưởng lối đi bí mật, nhưng tôi chẳng bị ấn tượng.

“Ra cô đang nói là mọi người đã thất bại trong việc phát hiện chúng ở lần khảo sát đầu tiên, hay là bọn chúng đã phá vỡ hệ thống ‘an ninh’ mà mọi người xây dựng nên trong buổi tiệc. Có vẻ như có ai đó đã làm hỏng việc.”

Sự căng thẳng trên môi Janine tăng thêm, và giọng nói trở nên lạnh lùng. “Chúng ta đã cố gắng hết sức trong một tình hình không bình thường. Ta có thể hiểu một người ở trình độ của em không đủ khả năng nắm bắt được tình huống mà ta đang miêu tả, nhưng khi nào em thực sự học được đủ để vượt qua *lý thuyết*, em sẽ thấy đúng trong thực tế và nắm giữ những mạng sống trong tay khác biệt như thế nào.”

“Rõ ràng là thế,” tôi tán đồng. “Em là ai mà dám đặt câu hỏi về phương pháp của cô chứ? Ý em là, bất kì phương pháp nào đem lại cho cô dấu ân *molnija*, đúng không?”

“Em Hathaway.” Giọng trầm của thầy Stan rung lên trong lớp học. “Hãy lấy đồ đạc của em và ra ngoài cho tới hết giờ học.”

Tôi nhìn thầy bối rối. “Thầy có đùa không đây? Việc đặt câu hỏi có vấn đề gì hay sao ạ?” “Có vấn đề với thái độ của em.” Thầy chỉ ra cửa.

“Đi!”

Một sự im lặng nặng nề và sâu hơn cả khi mẹ tôi kể chuyện bao trùm tất cả. Tôi cố gắng hết sức để không khuyu xuống trước những cái nhìn chăm chăm của các giám hộ và học viên tập sự. Đây không phải lần đầu tiên tôi bị đuổi khỏi lớp học của thầy Stan. Cũng không phải lần đầu tiên tôi bị đuổi khỏi lớp của thầy trước sự chứng kiến của Dimitri. Quàng ba lô qua vai, tôi bước qua khoảng cách ngắn ngủi tới cửa ra vào - khoảng cách dường như kéo dài cả dặm - tránh gặp ánh mắt của mẹ lúc bước ngang qua bà.

Khoảng năm phút trước khi giờ học kết thúc, Janine ra khỏi lớp và tới chỗ tôi ngồi trong phòng lớn. Nhìn xuống tôi, bà đặt hai tay lên hông, trong tư thế đáng ghét vẫn làm bà cao hơn bình thường. Thật không công bằng khi có ai đó thấp hơn tôi cả hai chục phân có thể khiến tôi cảm thấy mình nhỏ bé như thế.

“Ồ. Mẹ thấy cung cách của con chẳng tiến bộ gì suốt bao nhiêu năm nay.”

Tôi đứng dậy và cảm thấy một cái nhìn giận dữ ánh lên. “Rất vui được gặp mẹ. Con ngạc nhiên là mẹ vẫn còn nhận ra con cơ đấy. Thực ra, con chẳng nghĩ là mẹ còn *nhớ* tới con, thậm chí còn chẳng thèm cho con biết mẹ tới trường nữa.”

Janine nhấc tay khỏi hông và khoanh trước ngực ngực, trở nên - nếu có thể - càng điềm tĩnh hơn. “Ta không thể lơ là nhiệm vụ để tới ôm ấp vỗ về con.”

“Ôm ấp vỗ về?” tôi hỏi. Người đàn bà này chưa bao giờ ôm ấp vỗ về tôi. Tôi không tin nổi là bà ấy còn biết đến mấy từ này.

“Ta không mong con hiểu ra. Từ những gì ta được nghe, con không hiểu lắm về từ ‘nhiệm vụ’ đúng không?”

“Con biết chính xác nó là gì,” tôi cãi lại. Giọng nói cố ý kiêu ngạo. “Hơn đa số người khác.” Đôi mắt bà mở to kiêu ngạo nhiên châm chọc. Tôi sử dụng vẻ mặt châm biếm đó với rất nhiều người và không thích nó bị dành cho mình chút nào. “Ồ thật sao? Thế hai năm qua con ở đâu?” “Thế năm năm qua mẹ ở đâu?” Tôi đòi hỏi. “Liệu mẹ có biết con bỏ trốn nếu như không ai nói cho mẹ biết?”

“Đừng có cãi lại ta. Ta vắng mặt bởi ta phải làm thế. Con vắng mặt để có thể thỏa thích đi shopping và ngủ muộn.”

Sự tổn thương và xấu hổ của tôi biến đổi thành giận dữ. Rõ ràng tôi không bao giờ vượt qua được hậu quả của việc bỏ trốn với Lissa.

“Mẹ chẳng hiểu tí gì về lí do con ra đi,” tôi cãi, âm lượng giọng nói tăng lên. “Và mẹ không có quyền để kết luận về cuộc sống của con khi mà mẹ chẳng biết gì về nó.

“Ta đã đọc các báo cáo về những chuyện xảy ra. Con có lí do để lo lắng, nhưng con đã hành động sai.” Ngôn ngữ của Janine trịnh trọng và quả quyết. Lẽ ra bà có thể đứng trên bục giảng ở một trong số các lớp học của tôi. “Lẽ ra con phải nhờ người khác giúp.”

“Chẳng có ai để nhờ hết - khi mà con không có chứng cứ rõ ràng nào. Hơn nữa, bọn con đã được học rằng phải suy nghĩ độc lập.”

“Phải,” bà đáp. “Chú tâm vào việc học. Con đã lỡ một số thứ trong hai năm đó. Con chẳng là gì để dạy dỗ ta về các chuẩn mực của giám hộ.”

Tôi luôn căng thẳng trong các cuộc tranh cãi, có điều gì đó trong bản tính của tôi khiến tôi không thể tránh được nó. Vì thế tôi thường tự bảo vệ mình và hứng chịu những lời sỉ nhục. Tôi có cái mặt dày. Nhưng thế nào đó, ở gần mẹ - trong những khoảnh khắc ngắn ngủi tôi được ở bên bà - tôi luôn cảm thấy mình giống một đứa trẻ ba tuổi. Thái độ của bà làm bề mặt tôi, và động chạm tới quá trình huấn luyện tôi bỏ lỡ - vốn là một đề tài đau đớn - chỉ càng khiến tôi cảm thấy tồi tệ hơn. Tôi vòng tay gần như bắt chước dáng đứng của bà và cố tạo vẻ kiêu ngạo.

“Thế à? Ồ, nhưng đó không phải những gì mà giáo viên nghĩ về con. Cho dù bị lỡ chừng ấy thời gian, con vẫn bắt kịp với mọi người trong lớp học.”

Janine không trả lời ngay. Nhưng rồi, bằng một giọng thẳng thừng, bà nói. “Nếu con không bỏ trốn, thì con đã vượt qua họ rồi.”

Quay người theo kiểu quân đội, bà bước khỏi đại sảnh. Chừng một phút sau, chuông rung và mọi người trong lớp thầy Stan tràn ra ngoài.

Đến Mason cũng không làm cách nào cô vũ được tinh thần cho tôi. Tôi giận dữ và cau có suốt cả ngày hôm đó, chắc chắn rằng mọi người đều đang thì thào nhỏ to chuyện tôi với mẹ. Tôi bỏ bữa trưa, tới thư viện đọc một cuốn sách về sinh lí học và giải phẫu học.

Tối giờ luyện tập sau giờ học với Dimitri, tôi gần như chạy thẳng tới mấy hình nhân luyện tập. Tôi dùng nắm tay lại và đập vào ngực nó, hơi chệch một chút về bên trái, nhưng chủ yếu là ở giữa. “Đây,” tôi bảo anh. “Trái tim ở đây, có xương ức và xương sườn chắn giữa. Em được lấy cái cốc chưa?”

Tôi khoanh tay, nhìn anh đắc thắng, chờ anh tán dương tôi vì sự láu cá của mình. Nhưng không, anh chỉ đơn giản gật đầu thừa nhận, như bình thường tôi vẫn biết. Ồ vâng, tôi vẫn biết thế mà. “Vậy làm sao em có thể đâm xuyên qua xương ức với xương sườn?” Dimitri hỏi. Tôi thờ dãi. Tôi tìm ra câu trả lời cho một vấn đề, chỉ để được hỏi thêm một câu nữa. Lúc nào cũng vậy.

Chúng tôi dành phần lớn thời gian buổi tập để giải quyết vấn đề đó, và Dimitri truyền đạt cho tôi vài kỹ thuật có thể coi như cách sát thương nhanh nhất. Mỗi động tác anh làm đều vừa phong nhã, vừa chí tử. Anh làm như có vẻ chẳng tốn sự nỗ lực nào, nhưng tôi biết hơn thế.

Khi anh đột nhiên với tay đưa cái cốc cho tôi, tôi ngẩn người ra. “Anh đưa nó cho em à?” Đôi mắt anh lập lánh. “Thật khó tin, em đang kìm nén mình kìa. Anh tưởng em phải vồ lấy nó mà chạy chứ.”

“Chẳng phải anh vẫn luôn dạy em kiềm chế hay sao?” tôi hỏi.

“Không phải với mọi thứ.”

“Mà với *một* số thứ.”

Tôi nhận ra hai tầng ý nghĩa trong giọng nói của mình và tự hỏi nó từ đâu ra. Trước đó ít lâu tôi đã chấp nhận rằng có quá nhiều lý do để tôi tiếp tục suy nghĩ lãng mạn về anh. Thỉnh thoảng tôi lại để lộ một chút và hơi mong đợi anh cũng thế. Sẽ rất tuyệt nếu biết rằng anh vẫn muốn tôi, rằng tôi vẫn làm anh phát điên. Nhưng giờ quan sát anh, tôi nhận ra rằng anh sẽ không bao giờ như thế bởi tôi *không còn* khiến anh phát cuồng lên được nữa. Thật đáng buồn.

“Tất nhiên,” anh nói, không tỏ vẻ chúng tôi sẽ bàn luận gì khác ngoài vấn đề học tập. “Giống như mọi thứ khác. Sự cân bằng. Biết cần phải tiến tới cùng vì cái gì - và biết cần phải bỏ lại cái gì.” Anh đặt một trọng âm rất mạnh vào câu cuối.

Hai đôi mắt chúng tôi thoáng gặp nhau, và tôi cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người. Dimitri *biết* rõ tôi đang nói tới điều gì. Cũng như mọi khi, anh phớt lờ nó và quay sang dạy dỗ tôi - thực hiện chính xác những gì anh nên làm. Tôi thờ dãi, đẩy những suy nghĩ về anh ra khỏi đầu và cố gắng nhớ rằng tôi đang sắp được chạm vào thứ vũ khí mình mong mỏi từ khi còn thơ bé. Kí ức về gia đình Badica trở lại với tôi lần nữa. Bọn Strigoi ở đó. Tôi cần phải tập trung.

Ngập ngừng, gần như là thành kính, tôi vươn tay và chạm đầu ngón tay vào tay cầm. Kim loại lạnh kích thích làn da tôi. Nó được khắc axit dọc cán để nắm chắc hơn, nhưng miết tay trên phần còn lại, tôi thấy bề mặt phẳng như thủy tinh. Tôi nhắc cốc khỏi

tay Dimitri và đưa về phía mình, mất một lúc lâu để quan sát và quen với sức nặng của nó. Một phần khắc khoải trong tôi muốn quay ra và đâm xiên tất cả đám hình nhân, nhưng thay vì thế tôi lại nhìn Dimitri và hỏi, “Em nên làm gì trước?”

Bằng phương pháp đặc trưng của mình, anh dạy các phần cơ bản trước, chỉnh sửa cách tôi cầm và di chuyển cái cốc. Mãi sau đó anh mới cho tôi tấn công một trong số các hình nộm, đến lúc đó tôi mới thực sự hiểu rằng nó hoàn toàn *không phải* là không có chút nỗ lực nào. Sự tiến hóa đã rất thông minh khi bảo vệ trái tim bằng xương ức và xương sườn. Nhưng suốt quá trình đó, Dimitri chưa bao giờ hết chuyên tâm và kiên nhẫn hướng dẫn tôi từng bước và sửa chữa từng chi tiết nhỏ nhất.

“Đâm *lên* qua các xương sườn,” Dimitri giảng giải, trong khi quan sát tôi tìm cách ấn mũi cốc qua khoảng cách giữa hai cái xương. “Sẽ dễ dàng hơn vì em thấp hơn đa số những kẻ tấn công em. Ngoài ra, em có thể đâm dọc theo cạnh của xương sườn phía dưới.”

Khi giờ tập kết thúc, Dimitri lấy lại cái cốc và gật đầu tán thưởng.

“Tốt. Tốt lắm.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh. Anh chưa bao giờ khen ngợi nhiều như thế.

“Thật không?”

“Em dùng nó cứ như đã dùng cả nhiều năm rồi ấy.”

Tôi thấy một nụ cười vui vẻ nở trên gương mặt mình khi chúng tôi rời căn phòng tập. Khi cùng tôi tới gần cửa, tôi thấy một hình nhân với mái tóc đỏ xoắn xoắn. Đột nhiên, những sự kiện xảy ra trong lớp học của thầy Stan tràn về trong đầu tôi. Tôi cau có.

“Lần sau cho em đâm hình nhân kia nhé?”

Anh lấy áo khoác và mặc vào. Chiếc áo dài, màu nâu, làm từ da thuộc. Trông nó giống hệt như áo khoác của cao bồi, cho dù anh chẳng bao giờ thừa nhận điều đó. Anh có một sự hâm mộ bí mật với Viễn Tây xa xưa. Tôi không thực sự hiểu rõ điều đó lắm, ồ nhưng mà tôi cũng không hiểu rõ gu âm nhạc kì quặc của anh ấy nữa cơ mà.

“Anh không nghĩ như thế là lành mạnh đâu,” Dimitri nói.

“Nó sẽ tốt hơn nếu em thực sự làm thế với *bà ấy*,” tôi gầm gừ, khoác ba lô lên một bên vai. Chúng tôi ra khỏi phòng tập.

“Bạo lực không phải là cách giải quyết cho các vấn đề của em,” anh nói như triết gia. “Bà ấy là người có vấn đề. Và em nghĩ tất cả những gì trong nền giáo dục dành cho em đều nói rằng bạo lực *chính là* cách giải quyết.”

“Chỉ với kẻ đem bạo lực tới cho em trước. Mẹ em không xúc phạm em. Hai người chẳng qua chỉ là quá giống nhau mà thôi.”

Tôi dừng bước. “Em chẳng giống bà ấy chút nào hết! Ý em là... dù mắt có giống đi nữa. Nhưng em cao hơn nhiều. Và tóc em hoàn toàn khác.” Tôi chỉ vào cái đuôi ngựa của mình, phòng trường hợp anh không nhận ra mái tóc dài nâu đen của tôi chẳng giống mái tóc màu nâu vàng xoăn tít của mẹ tôi chút nào.

Dimitri vẫn có vẻ hơi buồn cười, nhưng cũng có nét gì đó nghiêm túc trong mắt anh. “Anh không nói về bề ngoài của hai mẹ con, em biết mà.”

Tôi tránh cái nhìn thấu hiểu đó. Tôi bị Dimitri hấp dẫn ngay từ phút đầu gặp mặt - không phải vì anh quá nóng bỏng. Tôi cảm thấy dường như anh hiểu được phần bản thân mà tôi không thể nào hiểu nổi, đôi khi tôi cũng chắc rằng mình hiểu những phần trong tâm hồn anh mà chính anh ấy cũng không tự hiểu được.

Vấn đề duy nhất là anh có xu hướng chỉ ra những vấn đề của bản thân tôi mà tôi không *muốn* hiểu.

“Anh nghĩ em ghen tị à?”

“Thế sao?” Dimitri hỏi. Tôi ghét cách anh trả lời câu hỏi của tôi bằng câu hỏi khác. “Nếu thế, tại sao em lại ghen tị?”

Tôi nhìn Dimitri. “Em không biết. Có thể em ghen tị với danh tiếng của bà. Có thể em ghen tị vì bà dành nhiều thời gian cho danh tiếng của mình hơn là cho em. Em không biết mà.” “Em không nghĩ những gì bà ấy làm rất tuyệt sao?”

“Có. Không. Em không biết. Nó có vẻ cứ như là... Em không biết... như bà ấy đang khoe khoang ấy. Kiểu như bà ấy làm mọi thứ vì vinh quang vậy.” Tôi nhớ nhỏ. “Vì những dấu ấn.” Dấu ấn *molnija* là những hình xăm tưởng thưởng cho các giám hộ khi họ giết chết Strigoi. Mỗi cái trông giống như một dấu x nhỏ xíu làm từ các tia chớp. Chúng được xăm trên gáy và thể hiện sự dày dặn kinh nghiệm của một giám hộ.

“Em nghĩ đối mặt với bọn Strigoi chỉ để có được mấy dấu hiệu đó thôi sao? Anh nghĩ em đã học được gì đó từ ngôi nhà của dòng họ Badica chứ.”

Tôi thấy mình ngu ngốc. “Ý em không phải...”

“Đi nào.”

Tôi dừng lại. “Gì ạ?”

Chúng tôi đang đi về phía kí túc của tôi, bỗng Dimitri hất đầu về phía đối diện của trường học. “Anh muốn cho em thấy cái này.”

“Cái gì cơ?”

“Thấy rằng không phải tất cả các dấu ấn đều là biểu hiện của vinh dự.”